

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΑΡ. 19

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τιμή έκάστου ἀριθμοῦ Γρ. 5.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Χορός.

(στίχ. 1279 — 1292)

Πέτρα ἢ σίδερον ἦσαν λοιπὸν νὰ βασιάζῃς,
ὦ σκληρή, τὰ βλασάτρια ποῦ γέννησες σὸ
μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια σου, δὴμέ, νὰ τὰ σφάζῃς.
Μιά γυναικ' ἔχω ἀκούσει ὡς αὐτὴν τὴ στιγμῇ,
μόνο μιά, πῶς στὰ τέκνα της χέρι εἶχε βάλει,
τὴν Ἰνώ, ποῦ οἱ θεοὶ τὴν τρέλλαναν βαρῶν
καὶ τὴ διώχνει ἀπ' τὰ σπύτια της ἔξω μὲ ζάλη
τοῦ Διὸς ἢ γυναικα. Κι αὐτὴ σι' ἀρμυρὰ
τὰ νερὰ πέφτ' ἢ δόλια νὰ πνίξῃ τὰ δυὸ της
τὰ παιδάκια ἄνομα, κι ὡς πηδᾶ στὸ γιολό,
μὲ τὰ τέκνα της βρίσκει κι αὐτὴ τὸ χαμό της.
Γίνει ἄλλο ἀπ' αὐτὸ πλιὸ μεγάλο κακό,
Πόσα ὡς τώρα κατὰ στοὺς θνητοὺς ἔχουν γίνει
ἀπὸ σένα, ὦ γυναικεία, πολέπονη κλίτη!

Α. Μ. ΣΑΡΡΟΣ.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗΣ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Συνέχεια.)

Ἡ Εἰρήνη τὸ 787 συνεκάλεσε τὴν Ἑβδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον οὐχὶ πλέον ἐν Κωνσταντινίῳ ἀλλὰ χάριν ἀσφαλείας εἰς τὴν ἱστορικὴν διὰ τὴν χριστιανισμὸν πόλιν τῆς Νικαίας. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἀποκηρύχσασα τὴν ἐπὶ Κοπρωνύμον ἐν Βλαχέρναις τὸ 754 συνελθοῦσαν καὶ ψευδοσύνοδον ἀπεκατέστησε τὴν ὀρθοδοξίαν ὀρείσασα σὸν ἀκριβεῖα πάση καὶ ἐμμελείᾳ παρασπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις καὶ ταύταις ἀσπασμὸν καὶ τιμητικὴν προσκύνησιν ἀπονέμειν. . . ἢ γὰρ τιμὴ τῆς εἰκόνης ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καὶ ὁ προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν.»

Ὅτε δὲ κατὰ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους πάντες οἱ πατέρες τῆς Συνόδου ἐλθόντες εἰς τὴν Βασιλεῦσαν τῶν πόλεων συνήλθον εἰς τὴν ὀγδόην καὶ τελευταίαν συνεδρίαν ἐν τοῖς ἀνακτοροῖς τῆς Μαγναύρας καὶ ἡ Εἰρήνη μετὰ τοῦ υἱοῦ ὑπέγραψαν καὶ ἐπικύρωσαν τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις. Πάντες ἀναστάντες θριαμβικῶς ἀνεβόησαν «Νέον Κωνσταντῖνον καὶ νέας Ἐλένης αἰωνία ἢ μνήμη.»

Ἡ πρὸς τὴν εὐσεβῆ καὶ ὀρθόδοξον Αὐτοκράτειραν Εἰρήνην ἀγάπη τῆς ἐκκλησίας, τῆς τόσα ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων βασιλέων καταπιεσθείσης ἐπῆρξε μεγάλη, ἢ δὲ ἐγνωμοσύνη τῶν εὐλαβῶν καὶ τῶν μοναχῶν ἀπεριόριστος. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὁ περιφανὴς ἠγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου γράφων πρὸς αὐτὴν δὲν εὐρίσκει ὀνόματα γλυκερὰ νὰ τὴν προσφωνήσῃ. Τὴν λέγει :

«Χριστοφόρον Εἰρήνην, Φερώννυμον βασίλισσαν, Χριστοῦ φίλην, Εἰρήνην τὸ γλυκὸν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, Εἰρήνην ἱερῶψυχον, Θεώννυμον Εἰρήνην. Ἐκδικιον Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχον.»

Ἄλλ' ἢ χαρὰ τῆς Εἰρήνης ἐπέπρωτο μετ' ὄλλων νὰ δηλητηριασθῇ. Εἰσέτι ἀπεκόμιζεν τὴν περιφανῆ ταύτην νίκην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ θρόνος αὐτῆς ἦτο πλήρης, ἢ φιλοδοξία τῆς ἠπειλήθη σοβαρῶς. Ὁ υἱὸς τῆς Κωνσταντίνου ἦτο πλέον εἰκοσαετῆς καὶ μεταξὺ υἱοῦ θέλοντος νὰ βασιλεύῃ καὶ μητρὸς μετὰ πάθους προσκειμένης πρὸς τὴν ὑπεριάτην ἐξουσίαν ἢ σύγκρουσις ἦτο μοιραία, ἀναπόφευκτος. Ὁ νεαρὸς Αὐτοκράτωρ εὐρίσκει τὸν μητρικὸν ζυγὸν βαρύν, ἤκουσε τὸν λόγον τῶν ὀμηλικῶν του, οἵτινες ἀνυπερβίοντες μετ' αὐτοῦ τὰς ἡδονὰς, ἤθελον νὰ συμμετάσχον τῇ ἐξουσίᾳ του : « Τότε ἐκινήθησαν, λέγει ὁ Θεοφάνης, φθόνῳ τῆς εὐσεβείας τῶν βασιλέων, ἀνθρωποὶ πονηροὶ καὶ συνέβαλον τὴν μητέρα κατὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τὸν υἱὸν κατὰ τῆς μητρὸς » καὶ ἔπεισαν αὐτὸν νὰ συλλάβῃ τὴν μητέρα καὶ ἐξορίσῃ εἰς Σικελίαν. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα ὅπτε ὁ σφοδρὸς οἰσμός ἐπισυμβᾷ τῇ 9 Φεβρ. ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους ἐν Κωνσταντινίῳ νὰ ἐξέλθωσι τῆς πόλεως καὶ νὰ διαμείνωσι ὑπὸ σκηνὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ αὕτη ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ τοῦ υἱοῦ κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξοχικὸν παλάτιον τοῦ ἁγίου Μάμαντος παρὰ τὸ σημερινὸν Διπλοκλιόνιον. Εἰς τὴν γενικὴν τότε σύγκρουσιν οἱ συνωμῶται λαμβάνοντες ὀλιγοτέρας προφυλάξεις ἔδωκαν καιρὸν εἰς τὸν Σταυράκιον νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ σχέδιά των καὶ ἐγκαίρως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Εἰρήνην.

Ἄνωχὸς ἢ φιλόδοξος καὶ ἀταρξική μήτιρ δὲν περιορίσθη μόνον νὰ συλλάβῃ καὶ τιμωρήσῃ καὶ ἐξορίσῃ εἰς Σικελίαν τοὺς συνωμῶτας, ἀλλὰ καὶ τὸν βασιλέα υἱὸν τῆς ἐτιμώρησεν, ὡς θὰ ἐτιμώρῃ μικρὸν παιδίον. « Τὴν πᾶσα τὸν υἱὸν καὶ πολλὰ λουδωρήσασα ἀπρόϊτον ἐποίησεν ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς ». Τὸν ἔδειρε, τὸν ἔβρισε τὸν ἐφυλάκεισεν ! Ἀλλὰ δὲν ἠρκέσθη εἰς ταῦτα μόνον. Ἀπῆλθε ὄρκον πίστεως εἰς αὐτὴν καὶ μόνην παρὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Πρωτευούσης, ὅστις κατ' ἀνάγκην ἐδόθη, ἀλλὰ μετ' ἀποσιροφῆς καὶ μεμψιμοιρίας ὅτε ὅμως ἠθέλησε τὸν αὐτὸν ὄρκον νὰ ἐπιβάλῃ καὶ εἰς τὸν ἄλλον στρατὸν ἐπῆλθε μέγας ἀναβρασμός, τὰ στρατεύματα τοῦ θέματος τῶν Ἀρμενίων ἠρησθήσαν νὰ δώσωσι τὸν αἰτούμενον ὄρκον. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἠκολούθησε καὶ ὁ ἄλλος στρατός καὶ πάντες συναπισθέντες ἀπεκήρυξαν τὴν Εἰρήνην καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτοκράτορα τὸν υἱὸν τῆς Κωνσταντίνου.

Καὶ ἡ Εἰρήνη εἰς μίαν στιγμὴν εἶδε νὰ ἀνατρέπονται τὰ σχέδια αὐτῆς ! Εἶδε τοὺς φίλους τῆς περιπίπτουτας εἰς ἠγυγὴν, εἶδε νὰ ἐπανερχόνται εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων οἱ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιωχθέντες, μεταξὺ μάλιστα τῶν πρώτων τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον Λαχανοδράκοντα. Πλήρης ὀδύνης ἠναγκάσθη νὰ καταθέσῃ τὴν ἐξουσίαν, νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ ἱεροῦ Παλατίου καὶ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὰ παρὰ τὴν Βλάγκαν Ἀνάκτορα τοῦ Ἐλευθερίου, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔκτισε καὶ ὅπου εἶχε κατακρύψει τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς. Ὅποια κόλασις διὰ τὴν πολυπράγμονα καὶ ἀταρξικὴν γυναικα ἢ καταδίκη εἰς ἀπραξίαν καὶ ἀπομύνησιν !

Καὶ ὅμως ἡ Εἰρήνη δὲν ἀπηλίπισθη, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος τῆς εἶχε δίκαιον.

(Ἄκολουθεῖ)

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκ. ΑΘΗΝΑΓΩΡΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μόνον ὁ Σιδρ Ἀναστασάκης ὁ ἀλευρομεσίτης τὸν τσίμ-
πισε λίγο ἐπάνω στὸν σοφά. Τὸ τρυφερό του ἤμισυ ἡ κῶνα
Ταρσίτσα, ἡ μαρμῆ, δὲν ἐκοιμήθη διόλου καὶ ἐξηκολούθει νὰ
παρασκευάζῃ τὰ τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιον θὰ τοὺς ἐπέριμενε
κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ κατεγι-
νετο εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ἡ κῶνα Ταρσίτσα, ἦτις παρ' ὅλα
τὰ ἐξήντα τῆς διατηρεῖτο ἀκμαία, μὲ δραστηριότητα στρατη-
γοῦ ἐν ὄρα μάχης, δίδουσα, ὑψηλοφάνως διαταγὰς εἰς τὴν
Εὐδοξίαν, ροδοπάρειον ὄλοστρόγγυλον καὶ σφριγηλότατον
δουλικὸ καὶ διαπληκτικίζομένη ἀκαταπαύστως μετ' αὐτῆς.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐτέθη πάλλευκον τραπεζομάνδηλον
καὶ ἐπ' αὐτοῦ διάφορα ὀρεκτικὰ, μαντζανάκια τουρσί γεμισ-
μένα μὲ σκόροδον καὶ κόκκινην πιπερίαν καὶ προσδεδεμένα
μὲ φύλλα σελίνου ἔργα τῶν χειρῶν τῆς, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ πα-
ρασκευὴν τὴν ὁποίαν ἐκόμπαζεν ἰδιαίτερας· γαρὰτα κορμέ-
να εἰς τεμάχια μὲ τὸ χέρι καὶ ὁ ἀπαραίτητος διὰ τὸ Χριστου-
γεννιάτικον γεῦμα παστουρμάς, ψιλοκομμένους καὶ ἀναδίδων
σφοδρότατην σκορόδου ὀσμὴν καὶ πρὸ τὸν ὅποιον προσήλα-
νε πλήρη λιχνείας δλέμματα τὸ ὄλοστρόγγυλο δουλικὸ.
Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐπάνω εἰς τὴν γενναίαν φατιὰν τοῦ μαγγαλιοῦ
ἐνεδρονίσθη μεγαλοπρεπῶς στραφτοκοπῶν τέντζερες, ἐντὸς
τοῦ ὁποίου ἡ ἀκραιφνὴς τηρήτρια τῶν πατριῶν ἐθίμων κῶνα
Ταρσίτσα ἔθεσε νὰ θράσουν ἐν ἀδελφικῇ ὁμοσίᾳ ὄρνιθα
τεραστίαν, τεμάχιον βοείου κρέατος καὶ πρόβειον λαίμον
μετὰ καρόταν, γεαμήλων καὶ σελίνων.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταβίτην ἐνασχόλησιν εὐρίσκετο, ὅτε
ἠκούσθη ἔξωθεν ἡ φωνὴ τοῦ κανδηλαπίου κρυόντος τὰς
θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ φωνούντος· «καρὸς διὰ τὴν ἐκκλη-
σίαν» καὶ ἀμέσως ἐσηκώθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ πόδι
αὐτομάτως.

— Αἴντε μαρμῆ, τρέχα γρήγορα νὰ μὲ φέρῃς τὴν γούνα
μου καὶ τὴν μπέρτα! αἴντε κουνήσου! θ' ἀπολύσει ἡ ἐκκλη-
σία· διέταξεν ἡ κῶνα Ταρσίτσα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξεμάνη
ἰδοῦσα ὅτι ἡ ὑπηρετρία ἐκόμισε τὴν κατηφεδένια γούνα.—
"Ἀχ γαῖδάρα! γαῖδάρα! δὲν σὲ εἶπα νὰ φέρῃς τὴν καλὴ μου
τὴν ἄλληνα τὴν σκούρα, αἴντε κουνήσου! καὶ στρεφομένη
πρὸς τὸν σιδρ Ἀναστασάκην.—

— Τέτοιο ἀφιλότιμο κορίτσι ὁ κόσμος δὲν ἔκαμε· παρα-
τηρήσασα ὅμως ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἦτο ἀκόμη μὲ τὲς παντό-
φλες ἤρχοσε νὰ ξεφανίζῃ καὶ νὰ ὑβρίζῃ.

— "Ἀχ, ἄχ, ὅλα ἀναποδα, στὴν ἀπόλυσι, καλὲ, θὰ πάμε!
τελείωσε ἄς τὸ πάρω ἀπόφασι.

Τέλος νὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν. Ἐρρίφθη τελευταῖον
βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἰς ὀλόκληρον τὸ δαμάτιον μή-
πως ὑπῆρχε ἔλλειψις τις καὶ ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι τὰ πάντα ἦσαν
ἐν τάξει, ἔδακε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς τὴν λαμπαν διατάξασα
αὐτὸν νὰ προπορεύεται, ἔλαβε ἡ ἰδία τὸν τέντζερε κρατοῦσα
αὐτὸν μὲ πετσέτες, διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ λάβῃ τὸ μαγ-
γάλι καὶ νὰ προσηγήσῃ αὐτῆς καὶ ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε μετὰ
θηρησκευτικῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν αὐλὴν ἡ ὁποία πλακώσιρω-
τος οὖσα, δὲν θὰ παρεῖχε ἀφορμὴν εἰς πυρκαϊάν, ἐν περι-
πτώσει ἐκτοξεύσεως σπινθήρος. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ κῶνα Ταρ-
σίτσα μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ πυραύνου εἰς κατάλληλον
μέρος καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐνθρόνισιν τοῦ θεοπεσίου τέντζερε
ὅστις ἤρχισε πλέον νὰ θράξῃ ἀναδίδων μυρίπνοον ἄρωμα
ἔλαβε τὴν μεσίαν καὶ ἐκόλιψε τὰ πέριξ τῆς πυρᾶς μὲ στά-
κτην ἐπιμελῶς· ἀλλ' αἰφνης ἀνεφώνησε γοερῶς.

— Ὁ Τεκύρης; Ποῦ εἶναι ὁ Τεκύρης;

— "Α α α α !! ἀνεφώνησαν ὁ Σιδρ Ἀναστασάκης
καὶ ἡ ὑπηρετρία.

— "Αἴτε τώρα! τρεχάτε νὰ τὸν βρῆτε. Τὸ ὄργισμένο τὸ
χαιδάνι, ἐξουσία δὲν ἔχει κανεὶς νὰ ἀφήσῃ πράγμα στὴ
μέση! εἶπεν ἡ κῶνα Ταρσίτσα ἐν σφοδρᾷ ἀγανακτήσει.

— Ποιὸς φταίει; ἀπήντησε κοσμῶς ὁ σιδρ Ἀναστασά-
κης, ὅστις οὐδέποτε ἀντέλεγεν εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἐσὺ τὸν
χάλασες μὲ τὰ χέδια σου. Δὲν ἦτανε ἔτσι ὁ γάτος. Ἦρχι-
σαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐρευνῶντες ἐπιμελῶς εἰς καθὲ γωνίαν,
ὑπὸ τὰς τραπέζας, ὑπὸ τὰ μιντέρια καὶ ἐν γένει εἰς καθὲ
μέρος ὅπου ἠδύνατο νὰ χωθῇ τὸ πανοῦργον καὶ κλεψίστα-
τον ζῦγον. Ἄλλ' αἱ ἐρευναὶ τῶν ἀπέβησαν μάταιαι, ἅπαντες
δὲ συνεφώνησαν ὅτι ἐπειδὴ εἶναι καιρὸς τῶν τώρα, δὲν κα-
θονται μέσα εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀναχωρήσουν.
Ὁ σιδρ Ἀναστασάκης ἀνέλαβε τὸ φανάρι καὶ προηγείτο εἰ-
ποντο δὲ αἱ δύο γυναῖκες.

Φαιδροὶ ὄμιλοι ἐξεχόθησαν μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν
μετὰ τὴν ἀπόλυσιν. Ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία καὶ αἱ κα-
κουχίαι, τῆς τελευταίας νυκτὸς καὶ ἡ τρίωρος ὀρθοστασία ἐν
τῷ ναφ καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ προσδοκία τοῦ μεγαλοπρεποῦς χρι-
στουγεννιάτικου γεύματος, τὸ ὅποιον τοὺς ἀνέμενε, προσέ-
διδον εἰς τὰ λόγια τῶν πιστῶν γλυκυτάτην εὐτραπέλειαν καὶ
εἰς τοὺς πόδας τῶν πτερά.

ὡς δὲ ἄνῃρ δόρποιο λιλαίεται, ἄτε πανήμαρ
νειὸν ἐν' ἔλκητον ὅδε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον...

δὲρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ γόνυατε ἰόντι, τοιοῦτο
τρόπως καὶ ὁ Σιδρ Ἀναστασάκης ὁ ἀλευρομεσίτης ἔσπευδε,
ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς προχωρημένης ἡλικίας καὶ τῶν ταλαιπωριῶν
τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ
βραχίονος τῆς Εὐδοξίης, ἀλλὰ καὶ ἡ κῶνα Ταρσίτσα, ἡ μαρ-
μῆ εἶχεν ἀπαυδῆσαι πλέον, διὰ τοῦτο ἐπροχώρουν μὲν γρή-
γορα, ἀλλὰ δὲν ὠμίλουν διόλου. Τέλος ἐπλησίασαν πρὸς τὸ
σπίτι ὁπότε πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν εἶδαν, — ἦρχισε πλέον
νὰ φέγγῃ, — κάποιον νὰ κάθεται εἰς τὸ κατώφλι τῆς θύρας. Ὁ
Σιδρ Ἀναστασάκης ἐκ φρονήσεως τὸν διέταξε μακρόθεν νὰ
εἰπῇ ποῖος εἶναι καὶ τί ζητεῖ ἐκεῖ.

— Ἐγὼ εἶμαι, ὁ κύρ Λάμπρος, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς
μὲ κλαυθμυρίζουσαν φωνήν.

Ἦτο ὁ κύρ Λάμπρος, ὁ καθαριστὴς τῆς σχολῆς, ὁ ὁποῖος
ἠγγέρθη καὶ μεταβάς εἰς ὑπὸντησιν τῶν ἐρχομένων, ἐγονάτι-
σε ἐμπρὸς εἰς τὴν κῶνα Ταρσίτσα κοιμῆκλαυθμοῦς καιδρήνους
τὴν παρεκάλει νὰ μεταβῇ παρὰ τῆ σιζύγῃ του, τὴν ὁποίαν
κατέλαβον αἱ ὤδινες τοῦ τοκετοῦ.

— Τώρα!!! ἀνεφώνησεν ἐξάλλος ὁ σιδρ Ἀναστασά-
κης. Ἡ κῶνα Ταρσίτσα ἡ μαρμῆ δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἔτσι
ἔκομνε πάντοτε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μεγάλας ἀποφά-
σεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφθασαν καὶ ἐξεκλείδωσαν καὶ ἀπὸ τὴν
ἀνοιχθεῖσαν θύραν ἐξεχέθη βαλοσαμάδης καὶ θεοπεσία ἡ
εὐωδία τοῦ ζωμοῦ, πράγμα τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸν σιδρ Ἀνα-
στασάκην νὰ ἐκφωνήσῃ ἐν συγκινητικώτατον ἀσαάχ!! τὸ ὁ-
ποῖον καὶ πέτραν θὰ ἐρράγιζεν. Ὁ κύρ Λάμπρος ἐξηκολού-
θει τὰς ἱκεσίας.

— Κυρία μαρμῆ μου, κάμε τὴν χάρι σου, κάμε τὸ ἔλεος
σου ψυχῇ, ψυχῇ νὰ σώσῃς. Ἀφήνω τὰ ἄλλα μας τὰ χάλια,
ποῦ εἶμαστε νηστικοί. Τὰ παιδιὰ ἐχθὲς τὸ βράδυ νηστικά κοι-
μηθήκανε, ἀλλὰ...

Ἡ κῶνα Ταρσίτσα ἡ μαρμῆ δὲν ἀπῆντα τίποτε. Ἰστα-
το πρὸ τοῦ μυρεβόλου τέντζερε, ὄρθῃ ὡς ἀγαλμα, σκεπτομέ-
νῃ βαθεῖα. Αἰφνης ἔλυσε τὴν σιαπὴν τῆς καὶ πλησίασασα τὸν
σύζυγόν τῆς τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν εἶπε μὲ τὴν
συνήθῃ τῆς ἀπεφασιστικότητά, πρὸ τῆς ὁποίας πάντοτε ὑπε-
χώρει ἐκεῖνος.

— Σιδρ Ἀναστασάκη μου, θὰ πάγω! Πρέπει νὰ πάγω.
Σαραντα χρόνια εἶμεθα τώρα παντρευμένοι πάντα μαζί τὴν

χαρήκαμε αυτήν την γιορτή. Παντό, πρέπει νάρθης και σὺ μαζί. Εἴμαστε κουρασμένοι, σκοτωμένοι ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου μέσα χαίρεται ποὺ ἐμᾶς ἐδιάλεξεν ὁ Κύριος μας, ποὺ κέκεινον σάν τὴν σημερινὴ τὴν ἡμέρα τὸν ἐγέννησεν ἡ μητέρα του ἔρημη και ὑστερημένη μέσα στὴν φάτην τῶν ἀλόγων, τρέμω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, ὅπου ἐδιάλεξεν ἐμᾶς γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν χάρι του στοὺς πτωχοὺς και στοὺς δυστυχισμένους νὰ δεῖ ζουμε εὐγνωμοσύνη, πῶς ζεύρουμε νὰ μεταχειρισθῶμε ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔδωκε. Καὶ πρέπει. Εὐδοξία! Βάλε μέσα στὴν καλαθοῦνα ἕνα μεγάλο ψωμί. ἕνα μπουκάλι κρασί, πιᾶτα, χουλιάρια και . . . γρήγορα, οὔτε λεπτό δὲν πρέπει νὰ χάνουμε. Κύρ Λάμπρο, ἐσὺ θὰ κάμῃς τὸν κόπο νὰ βασίξῃς τὸν τέντζερε. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐδίσταζεν ἡ κῶνα Ταρσίτσα προσέθηκε ἐπιτακτικῶς. — "Αἴντε γρήγορα οὔτε στιγμή δὲν πρέπει νὰ χάνουμε! Θάφῶμε στὸ σπίτι σου . . .

Μετ' ὀλίγον ἡ συνοδεία ἐβάδιζε γοργῶς, μεταβαίνουσα ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἐστελλεν ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

Ἰωάννης Παπαδόπουλος.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Τὰ φύλλα τῶρα στρώσανε τὴ γῆ
τῆς "Ανοιξὶς μένονν τ' ἀνθρώμια μόνα
κι ὄλ' ἀπογέρονν' κάθε ὑγρὴν ἀγῆ
μᾶς σέρονε πιδ κοντὰ πρὸς τὸν χειμῶνα.

Ἀμέλλητο στ' ἀγέμου τὴν ὁργὴ
και μόνο μὲς στὸν ἔρημον ἀνθῶνα
τ' ἄλικο ρόδο τόλμησε νὰ βγῆ
γιὰ νὰ πεθάνῃ σ' ἄνισον ἀγῶνα . . .

Κ' ἐκεῖ σιμά του ἐπῆγε νὰ κρυφτῆ
κ' ἠῶρε ἀγάπη ἐκεῖ και καταφῶρη
κάποιο πουλάκι π' ἄργησε νὰ φύγῃ.

Μὰ χτὲς ἡ μπόρα ταῦρε ἡ δυνατὴ
και λύσσαξε τὸ ρόδο ὡς που νὰ ράνῃ
ἐπάνω στὸ πουλὶ ποῦχε πεθάνει,

ἡ μπόρα, ἡ μαύρη μπόρα ἡ δυνατὴ! . . .

Νοέμβριος 1918.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ Ι. Α.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ ΣΤΟΒΟΛΣΚΗΣ

L. von Vogelsberg.

Σαράντα τώρα ἡμέρας ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς Στοβόλσκη ἐπεξοροῦσε διὰ μέσου τῆς στέππης. Σαράντα ἡμέρας καταφλεγόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιο, πεινασμένος, διψασμένος, διαρκῶς ἀγωνίων. Διότι ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἦτο «πολιτικός». Ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ὑπονοίας αὐτῆς κατεδιώκετο, ἡ τοῦλάχιστον ἐνόμιζεν ὅτι κατεδιώκετο. Ὅταν σκοτώσῃ κανεὶς κανένα ταγματάρχη, διαπράττει ἔγκλημα κατὰ τοῦ κράτους. Καὶ ἀκριβῶς ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς Στοβόλσκη πρὸ σαράντα ἡμερῶν εἶχε σκοτώσει ἕνα ἀξιωματικό.

Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ὡς ἑξῆς.

Μία βραδυὰ ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐπερνοῦσε τὴν Σεμέλσκαγια μαζί

μέτῃ Σόνια. Ἡ Σόνια ἦτο ἡ μνηστὴ του· ἦτο φοιτήτρια τοῦ πανεπιστημίου, ὅπως και αὐτὸς ἦτο φοιτητὴς. Καὶ οἱ δύο ἐσπούδαζον τὰ φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας· μία σπουδαία ἀφορμὴ διὰ τὴν ἀστυνομία νὰ τοὺς ἐπιτηρῆ αὐστηρῶς.

Ἡ Σεμέλσκαγια ἦτο σκοτεινὴ. Ἡ ἔταιρεία τοῦ φωτισμοῦ δὲν διέθετε τὰ ἀπαιτούμενα χεῖματα, διότι μέγα μέρος τῶν κεφαλαίων τῆς ὁ πρόεδρος αὐτῆς τὰ εἶχεν ἐξοδεύσει διὰ νὰ προικοδοτήσῃ τὰς θυγατέρας του. Ὁ δρόμος ἦτο σιωπηλός. Ψυχὴ γεννητὴ δὲν ἐφάνετο. Ὅποισθὲν τῶν μόνων ἀρκετὰ μακρὰ ἀκούονταν βραβεῖς βηματισμοῦ.

Ἐβλεπον και οἱ δύο ὅτι ἡ ζωὴ τῶν εἶχε γένει ἀφόρητος και ἐσκέπτοντο διὰ φρονήσεως ἔργον ἦτο νὰ ἀφήσουν τὸ πάτριον ἔδαφος και νὰ ζητήσουν ἄσυλο εἰς ἕνα ἄλλο πολιτισμένο κράτος, και ὡς τοιοῦτο ἐθεωροῦσαν ἀσφαλέστερο τὴν Ἑλβετία. Οἱ βηματισμοὶ ἐπλησίαζαν.

Ἡ ἀστυνομία μᾶς ἀκολουθεῖ, εἶπεν ἡ Σόνια φοβισμένη κάπως και ἐπλησίασε τὸν φίλο τῆς. Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐξήτησε νὰ τὴν καθουχάσῃ και ἐπρότεινε τὸν γρόθο του ἀπειλητικῶς.

Ἡσύχασε περιστράφι μου! Δὲν εἶναι τίποτε! Ὅποιοι και ἂν εἶναι, θὰ περάσῃ, ἀλλ' ἐν οὐμβῇ τίποτε, τότε ξεύρεις, θὰ ἀνταμωθοῦμε στὴν Γενεύη.

Ἡ Σόνια ἀφῆκε κραυγὴ τρόμου· κάποιος τὴν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ χερί.

Τί φωνάζεις ἔτσι ἄγγελέ μου; Δὲν σ' ἀρέσω; Προτιμᾶς αὐτὸ τὸ παλιόσκυλο; Ἐλα μαζί μου και μὴ φοβᾶσαι!

Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐστράφη ἀγάλια ἀγάλια. Ἐνας ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ἐστέκετο ἐμπρὸς του και τὸν ἐκύνταζε βλοσυρῶς. Ἀφόρητος ἀπόνοια ρακιοῦ ἀνεδίθετο ἀπὸ τὸ στόμα του.

Εὐγενέστατε, σέ παρακαλῶ ταπεινῶς, ἡ μνηστὴ μου εἶναι τιμὰ κόρη, εἶπεν ὁ Σέργιος μὲ ἡρεμία.

Ψοφίμι! ἔβρουχῆθη ὁ μεθυσμένος ἀξιωματικὸς και ἔβαλε τὸ χερί εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Δὲν ἐκρόφθησε νὰ τὸ βγάλῃ. Ἐνα βαρὺ ἀκούστηκε κτύπημα—και ὁ ἀξιωματικὸς ἔπεσε κάτω ἄπνους. Ἀγάλια ἀγάλια ἄνοιξε ἡ γροθιά τοῦ Σέργιου.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλῶς, Σόνια. Καλὴ ἀντάμωσι στὴν Γενεύη.

Ἐχεις δίκαιο! Καλὴ ἀντάμωσι.

Σαράντα μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε και ἀκόμη ὁ Σέργιος δὲν ἠμπόρεσε νὰ φθάσῃ στὴν Γενεύη. Ἐπολύσε εἰκόνας ἀγίων, κομβολόγια, σταυροὺς και ἄλλα τέτοια πράγματα διὰ νὰ μὴ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας. Ἐως τώρα καλὰ τὰ πῆγε· μόλις τέσσαρες ὥρες τὸν χώριζαν ἀπὸ τὰ αὐστριακὰ σύνορα. Βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω και ἀπειλητικῶς ἔδειξε τὴν γροθιά του πρὸς τὴν χώρα.—Καταραμένοι νὰ εἶσθε! . . .

Ἄλλ' ἀμέσως συμμαζώχθηκε και ἐκύντισε τὸ σῶμά του. Ἀρκετὰ μακρὰ ἐφάνοντο τρέχοντες μερικοὶ ἱππεῖς—χωρὶς ἄλλο ἦσαν κοζάκοι.

Νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ τὰ γαλάτσια βουνα, ὅπου ἦτο ἡ σωτηρία; Ἄλλ' ἡ σφαῖρα τοῦ τουφεκιοῦ τρέχει γρηγορώτερα. Ἐξακλούθησε λοιπὸν νὰ προχωρῆ ἀργὰ ἀργὰ στρελζων τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν μεταμόρφωσίν του και εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἀγίων.

Ἐ, ἐσὺ! Στάσου παλαιάνθρωπε!

Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς οὔτε κἀν ἐγύρισε· ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε.

Ποῦ πᾶς; θέλεις νὰ περάσῃς τὰ σύνορα; ἔ;

Τὸν ἐκύκλωσαν πέντ' ἔξ ἱππεῖς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν, ἕνας ἀγροτικὸς ἀγροτῶν με κόκκινη μύτη ἐστάθη ἀπέναντί του.

Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος γεμάτος ἀποθάρρουνσιν.

Εὐγενέστατε, τί ἰδέα; Ποιῶ εἰκόνας και ἐρχομαὶ ἀπὸ τὸ Καζάν. Ὑποθέτω, πῶς θὰ εἶμαι μακρὰ ἀπὸ τὰ σύνορα, ἕως τέσσαρες χιλιάδες βέρστια, και ἔπειτα τί δουλειὰ ἔχω πέρα ἀπ' τὰ σύνορα; Ἐκεῖ δὲν εἶχε πέρασι τὸ ἐμπόριό μου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεκάγχασε.

Γάϊδαρε, βῶδι! Μὲ πῆρες γιὰ βλάκα; τέσσαρες χιλιάδες βέρστια μακρὰ ἀπ' τὰ σύνορα; ἐμπόριο εἰκόνας; Ὑποπτα πράματα, ἀδελφάκι μου. Μὲ φαίνεσαι «πολιτικός», Πασιόλ, πᾶμε νὰ δοῦμε, τί γυρεύεις ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Ἐβαλαν τὸν Σέργιο στὴ μέση και ἐξέκίνησαν. Ἡ στέππη ἦτο σκεπασμένη μὲ ἀφθονο χόρτο, και ἀπ' ἐπάνω ἔκαιεν ὁ ἥλιος. Ὁ Σέργιος ἐβάδιζε μὲ σκυρμένο κεφάλι. Ἐσκέπτετο τὴν Σόνια και τὴν Γενεύη· δὲν εἶπε νὰ ἰδῇ πλέον οὔτε τὴν μίαν οὔτε τὴν ἄλλη. Κατόπιν ὁ νοῦς του ἐπῆγεν

είς τὰς στέππας τῆς Σιβηρίας, αἱ ὁποῖαι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀπέβαινον γι' αὐτὸν δευτέρα πατρίδα. Κάτι τι ἀνέβηκε στὸν λαιμὸν του—πόνος ἦτο ἡ λύσσα κατὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐνδυμασία ἀνίδιδη φρικώδη ἀποφορὰ—δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ δρίσῃ. Τὸν ἐρχονταν νὰ πῆσῃ κάτω στὴ γῆ, νὰ ξεριζώσῃ τὰ μαλλιά του, νὰ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι του, νὰ οὐρλιάξῃ σὰν ἄγριο θηρίο . . .

— Ἄλτ !

Ἐφώναξεν ὁ ἄξιωματικὸς μὲ μία ὑβριστικὴ λέξι πρὸς τὸν Σέργιο, ὅστις ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ βυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

Εὐρίσκοντο ἔμπρὸς εἰς ἓνα μεγάλο μέγαρον, τὸ ὁποῖον χωρὶς ἄλλο θὰ ἀνῆκεν εἰς κανένα πλούσιον ἄρχοντα. Διότι ἀπ' ὀλίπων ἐξετείνεται ἓνα μεγάλο πάροκα καὶ ἐφθανε βαθεῖα μέσα στὴν ἀπέραντην στέππη χωρὶς νὰ ἤμπορῇ νὰ διακρίνῃ κανεῖς, ποῦ ἦσαν τὰ δριά του. Εἰς ἓνα μέρος ὑπῆρχον πολλὰ χαμηλὸδενδρα καὶ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ ἐξεῖχεν ἓνας ὀλόχρυσος σταυρός, ὁ ὁποῖος ἐπεκάθητο εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς μικροῦ κτιρίου, ποῦ ἔμοιαζε σὰν μασωλεῖο. Πράγματι ἦτο ἡ κρύπτη, τοῦ πρίγκηπος Σκωρίλωφ, καὶ τὸ μέγαρον ἦτο δικό του.

Πληθὸς κοζάκων ὑπῆρχον ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ μεγάρου. Τὰ παράθυρα τοῦ ἐπάνω πατώματος ἦσαν κλειστά, οὐδαμοῦ δ' ἐφαίνοντο ἴχνη τῆς παρουσίας τῶν οἰκοδεσποτῶν.

— Τί νὰ τὸν κάνουμε αὐτόν ; ἠρώτησεν ὁ περιπολῶν ἀξιωματικὸς ἓναν ἄλλο ἀξιωματικὸν, ὁ ὁποῖος ἐκοίταξε τὸν Σέργιον μὲ δεῦν βλέμμα.

Ἄλλος ἀνεσήκασε τοὺς ὤμους. — Ἐεῦρω κ' ἐγώ ; Βάλ' τὸν ἐκεῖ μέσα νὰ κάμῃ συντροφίαν τοὺς νεκροὺς τοῦ Σκωρίλωφ. Ἴσως τὰ κακαρώσῃ ἀπ' τὸν φόβον του. Ἄλλως τε ὁ ἀρχεῖος φαίνεται «πολιτικὸς» καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ—μόλις τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπέχουν ἀπ' ἐδῶ τὰ σύνορα τῆς ἀδελφῆς Αὐστρίας.

Μὲ ὕβρεις καὶ χλευασμοὺς ὠθοῦντες τὸν Σέργιον Ἰβάνοβιτς τὸν ἔχωσαν μέσα εἰς τὸ μαρμάρينو ἐκεῖνο σπιτάκι μὲ τὸν χρυσὸ σταυρὸν.

Ὁ Σέργιος δὲν ἦτο δειλός. Ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν πτωματῶδες ἐκεῖνο σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέσως εὐρέθη, ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν εἶδος ἀποπνιγμοῦ. Κάποιος ὅμως δὲν ἐγέλασεν ἐκεῖ εἰς τὰ σκοτεινὰ εἰρωνικῶς ; Ὅχι, ὄχι, τὸν ἐφάνηκε Ἄπ' ἐξῶ ἐφύλαγεν ὁ διπλόσκοπος.

Ἦτο θεοσκότεινα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. διότι ἡ σιδερένια θύρα δὲν εἶχεν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην χαραγμάδα, ἀπὸ τὴν ὅποια νὰ ἐμβῇ καμμιὰ ἀκτίνα φωτός. Ὁ Σέργιος ἐθυμῆθη ὅτι θὰ εὐρίσκονταν ἀκόμη μέσα εἰς τὰ ὑποδήματά του μερικὰ κερένια σπέρτα. Οἱ κοζάκοι οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν συλλάβει καὶ τὸν πῆραν πᾶν ὅ,τι εἶχε, δὲν ἐσκέφθησαν νὰ τὸν ψάξουν παντοῦ. Ἐχῶσε τὸ χέρι του καὶ τὰ ἤυρε. Μὲ προσοχὴν ἔβουρε ἓνα ἐπὶ πᾶν στὸ φόρεμά του. Μόλις ὅμως ἀναψε τὸ σπέρτο καὶ ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ γύρω του, ἔκαμεν ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ αἰσθάνθηκε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του νὰ σηκώνονται ὄρθιες ἀπ' τὴν φρίκη. Ἐμπρὸς του ἐξετείνεται ὀλόκληρος σειρὰ φερέτρων, τῆς ὁποίας ἡ ἄκρα ἐχάετο μέσα εἰς τὸ ἀπαῖσι ἐκεῖνο σκότος.

Παρ' ὄλην ὅμως τὴν φρίκη, ποῦ αἰσθάνθηκε, ἓνα πρᾶγμα δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν του. Ἐμπρὸς εἰς τὸ πρῶτον φέρετρο ὑπῆρχε μία λαμπάδα μισοκαμένη. Ἐπλησίασε, ὀγος διέδραμε τὸ σῶμά του, ὅταν ἤγγισε τὸ φέρετρο, καὶ ἄρπαξε τὴν λαμπάδα. Ἀλλὰ τόσον ἔτρεμαν τὰ χέρια του, ὥστε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀδυνατοῦσε νὰ τὴν ἀνάψῃ.

— Σόνια ! . . .

Ἐντρομος ἐκοίταξε γύρω. Ἐνόμισεν ὅτι κάποιος ἐφώναξε τὸ ὄνομα τοῦτο. Κανεῖς ὅμως δὲν ἐφαίνετο. Παντοῦ ἐβασίλευε σιγὴ θανάτου. Ἦτον ἀπλῶς πλάνη τῆς φαντασίας του, ποῦ εἶχεν ἐξερεθισθῆ μέχρι παραφροσύνης. Ἐπὶ τέλους κατέβαλε μία δυνατὴ προσπάθεια, ἀναψε δεῦτερον σπέρτο καὶ τὸ ἐκράτησε κοντὰ στὴν λαμπάδα. Ἐσφιξε τὰ δόντια του, ἐπροσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀπὸ φέρετρο σὲ φέρετρο.

Ἐπάνω εἰς τὸ καθένα ἦτο καρφωμένη μιὰ μικρὴ πλάκα καὶ ἔγραφε, τί μέγα ἢ τί καλὸ ἔπραξεν ἐν τῇ ζωῇ ὁ ἐντὸς τοῦ φερέτρου κατακείμενος ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας Σκωρίλωφ. Πικρὸν μειδιάμα ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Σεργίου Ἰβάνοβιτς. Εἰς τὸ τρίτον φέρετρο ἀνέγνωσε. «Πέτρος Παύλοβιτς Σκωρίλωφ, πιστὸς θεράπων τοῦ αυτοκρατορικοῦ τοῦ κυρίου.» Ὁ Σέργιος τὸν εἶχε γνωρίσει ὅταν ἀκόμη ἦτο παιδί. — Λυσσώδης διώκτης παντὸς νεοτερίζοντος ἐφανεύθη ἀπὸ ἓνα φοιτητῆ.

Ἐπροχωροῦσε.

Εἰς τὴν τρέμουσα φλόγα τῆς λαμπάδας ἡ σειρὰ ἐκεῖνη τῶν φερέτρων ἀποτελοῦσι μία πένθιμη φαντασμαγορία. Ἐκεῖ πέρα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑγρασίας τὸ σκέπασμα ἐνὸς φερέτρου εἶχε διανοίξει καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ

τὸ ἄνοιγμα διεφαίνετο ἓνας σκελετὸς μὲ εἰρωνικῶς μορφαζόν πρόσωπο. Ὁ Σέργιος αἰσθάνθηκε καὶ πάλιν ῥίγος, φρίκη νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά του. Ἐλησμόνησε τὴν αἰτία, διὰ τὴν ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸν ἀπαῖσι ἐκεῖνο χῶρος καὶ ἐπροχωροῦσε διαρκῶς, μὲ ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἓνα αἰσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ φρίκη καὶ περιέργεια.

Αἴφνης ἐσκόναται κάπου καὶ πρὶν ἠμπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ, ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ φέρετρα. Εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησε, ἀλλὰ τὸ σαθρὸ σκέπασμα κατεθραύσθη μὲ ἓνα ὑπόκοφον κρότον καὶ μιὰ φρικώδης ἀποφορὰ ἐγέμισε τὸν χῶρον ἐκεῖνο· τὸ φῶς ἔσβησε.

Μὲ τρέμοντας δακτύλους καὶ μὲ παράφορον ὀρμητικότητα ἐξήτησεν ἐκ νέου ν' ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα. Μόλις τὸ κατώρθωσεν, ἀφοῦ ματαίως ἐχάλασεν ἄρκετὰ σπέρτα.

Εἰς τὸ ἄμυδρὸ ἐκεῖνο φῶς τὸν προσέβλεπε σσηρῶς ἓνας νεκρὸς εἰ φρικώδης εὐρισκόμενος ἀποσύνθεσιν καὶ ἀναδίδων ἀφόρητη δυσωδία. Σπασμαδικῶς ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸ πρόσωπο καὶ ἐκλίσε μὲ δύο δακτύλους τοὺς ῥόθωνας, ἔπειτα ἐξήτησε νὰ ἰδῇ τὸ αἶτιον, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ πῆσῃ. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἔδαφος κατέκειτο ἓνας μετρίου μεγέθους σάκκος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι ἦτο γεμάτος. Πλησίον αὐτοῦ κατὰ σειρὰν ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ σάκκοι. Ἐκτύπησε ἓνα μὲ τὸν πόδα ἰσχυρῶς καὶ ἀκούσθηκε ἦχος τριβιμένων μεταλλικῶν ἀντικειμένων. Τὸν ἄνοιξε ταχέως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπλήτως παρετήρησαν τὸ περιεχόμενον. — Χρυσός ! . . .

Καὶ ἤρχισεν ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ὡς προνοητικὸς ἀγοραστὴς νὰ ἐξετάξῃ τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς σάκκους. Τέλος εὗρεν ἐκεῖνον ποῦ ἐζητοῦσε, δηλαδὴ ἓνα σάκκο γεμάτον χαρτονομίσματα. Μὲ προσοχὴν ἐμέτρησε ἄρκετὰ καὶ τὰ ἔκρυπεν μέσα εἰς τὰ ὑποδήματά του. Μὲ τὰ μανίκια τοῦ ὑποκαμίσου του ἔκαμε ἔπειτα ἓνα εἶδος σακκούλας. Τὴν ἐγέμισε μὲ χρυσὰ νομίσματα καὶ τὴν ἐτύλιξε γύρω εἰς τὸ σῶμά του σὰν ζῶνη. Δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν ἀποφορὰ, τὴν ὁποῖαν ἀνέιδε τὸ ἐκεῖ πλησίον πτώμα.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν. Ἦτο εἰτοιμος. Αἴφνης ὅμως ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖας σκέψεις. Εἰς τί θὰ τῷ ἐχρησίμευσον ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ, ἀφοῦ ἦτο ἐγκαθηρικός καὶ εἰς κάθε στιγμὴν ἐρμαιο τῶν διαθέσεων τῶν ἀγρίων ἐκεῖνον κοζάκων ; Ἐσκέφθη καὶ εὐλόγως ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ἦσαν ἡ οἰκογενειακὴ περιουσία τῶν Σκωρίλωφ, οἱ ὁποῖοι φοβούμενοι πάντοτε τὴν ἐξέγερσιν τῶν χωρικῶν, ὡς φρόνιμοι ἄνθρωποι ἐφρόντισαν νὰ τὴν κρύψωσιν μέσα εἰς τὴν κατακόμβην ἐκεῖνην. Ἡ ἰδέα ἦτο πολὺ καλὴ. Οἱ κοζάκοι ὅτε κἀν ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατόν μέσα εἰς τὴν κρύπτη ἐκείνη νὰ κρύπτονται ἀληθεῖς θησαυροὶ. Τοιαῦτα σκεπτόμενος ὁ Σέργιος ἐπροχωροῦσε διαρκῶς πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ἕως ὅτου παρετήρησε μὲ ἐκπληξὴ ὅτι ἔπαυσε πλέον ἡ σειρὰ τῶν φερέτρων καὶ ἡ ἀφόρητη ἐκεῖνη δυσωδία. Κρατῶν τὸ ἀναμμένο κερὶ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐν τῷ τελειοῦσθαι, ἔβαινε μὲ ταχέα βήματα, καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς του θὰ εἶχεν ἦδη ὀδοιπορήσει περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν. Ἄρχισε νὰ κουράζεται. Ὁ χρυσὸς τὸν ὀλοῦσε ἔφερε, τὸν ἐβάρυνεν ὑπερβολικὰ. Τὸν ἐβασάνιζε καὶ ἡ πείνα. Ἐξαφνα ἡ κεφαλὴ του κάλυτο ἐκτύπησε. Ὁ ὑπόγειος δρόμος ἔγινε στενὸς καὶ χαμηλός. Ἐκλίσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον. Τὸ κερὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔσβησε. Μετ' ὀλίγον νέον ἐμπόδιον τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ, ἓνα εἶδος τοίχου. Ἐνῶ ἐπέπαιε τὸ νέο τοῦτο ἐμπόδιον, αἰσθάνθηκε ὅτι ἦτο ζεστό, ὡς ἀνέξωθεν νὰ τὸ ἐθέρμαιναν ὁ ἥλιος. Ἐστήριξε ἐπάνω του τὰς χεῖρας καὶ ἄρχισε νὰ σκουντῆ μὲ δίας του τὰς δυνάμεις. Τίποτε δὲν κατώρθωσεν, καὶ ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐκλαιεν ἀπὸ πείσμα καὶ ἀπόγνωσιν. Καταβάλλων ἐσχάτην προσπάθειαν ἐρρίφθη μὲ ὀρμὴ κατὰ τοῦ ἐπιπροσδοκούντος ἐκεῖνου κωλύματος. Τοῦτο ἐκλίσε καὶ αἴφνης κατεκρημνίσθη βαρῶν. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγνεν κενὸν ἐξεχύθη γύρω του ἄπλετο ἠλιακὸ φῶς—ἡ ἐλευθερία. Διότι ἐκεῖ σὲ ὀλίγη ἀπόστασι εὐρίσκοντο τὰ αὐστριακὰ ὄροσθήματα—μαῦρα καὶ κίτρινα. Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἐκπληκτικὸς καὶ ἄφωνος. Θύελλα αἰσθημάτων κατεπλημμύρησε τὴν ψυχὴν του.

Μὲ ταχέα βήματα κατόπιν ἄρχισε νὰ κατέρχεται τὰς κλιτύς τοῦ λόφου. Εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος ἔρρεε μικρὸ ποτάμι καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι ἐλοῦοντο εἰς τὰ νερά του. Ὁ φυγὰς ἐστάθη μίαν στιγμὴν καὶ ἐσκέφθη. Ἐπειτα ἀπαρτήρητος ἐπλησίασεν εἰς τὰς ἐνδυμασίας τῶν λουομένων, ποῦ κατέκειντο ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχθη. Ἄρπαξε μίαν καὶ ἐφόρεσε. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀφῆκεν ἓν τραπέζογραμμάνιον 100 ρουβλίων, καὶ ἐξηφανίσθη πάλιν ἀπαρτήρητος. Κατόπιν ὅταν ἐκάθητο μέσα εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξα, ἐσκέπτετο πῶς θὰ ἐξεπλάγη ἐκεῖνος ἐκ τῶν λουομένων, ὁ ὁποῖος ἐξελεθὼν ἐκ τοῦ λουτροῦ δὲν εὗρε τὰ φορέματά του, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν τὸ χαρ-

τονόμισμα, και η έκπληξις του βέβαια δεν θα ητο μικρότερα από εκείνην την οποίαν έξεδήλωσεν ο σιδηροδρομικός υπάλληλος του μικρού σταθμού, δστις τον ένεχείρισε τὸ διὰ τὴν Γενεϋήν εισητήριον.

(Μετάφρασις Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ).

ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ ροδοδάχτυλη Αὐγουλά μαδάει τὰ τριαντάφυλλα τοῦ περιβολιοῦ της καὶ τὰ σπέρνει στὴ γῆ.

Ξεπλέκει τὰ πυροόξανθα μεταξένια μαλλιά της καὶ κρεμάει ἀπ' τὸ πικρόθυρο τοῦ χρυσελεφάντινου παλατιοῦ της τὴ χρυσοῦ κορδέλλα τους.

Ἔδωκε τὸ σύνθημα.

Τ' ἀσημοστόλιστο τοῦ πατέρα της ἄρμα ξεκινάει, καὶ τὰ κόκκινα ἀφροσιμένα ἄλογά του πετοῦν.

Ὁ ἀφρός τοῦ φλογεροῦ στόματός των σβύνει τὰ τρεμουλιαστά θαμνοφώπιστα ἀστέρια.

Τὸ φεγγάρι δακρυῶζει γλωμὸ ἀπ' τὴν ἀδυναμία του. Σὲ λίγο θὰ σβήσῃ!

Ἡ μυστηριώδικη σειρήνα Νύχτα λιγοθυμᾷ. Ἡ πένθιμη μαύρη σάρκα της ξεφύζειται, καὶ τὸ μαυροῦφαντο κορμί της λειώνει.

Ὁ Βορριάς στέλνει τὰ γλυκόδροσα παιδάκια του στὴ Γῆ. Κι αὐτά, χαρούμενα, τρέχουν στὴν ἐρωτικὴν γαλανὴ φιληνάδα τους καὶ τῆς δίνουν τὸ πρωινὸ φίλι.

Τὰ περιβόλια γεμίζουν μὲ μύσχος τὸν γαλανόπτερον ἀέρα.

Τὰ πουλιὰ ξυτινοῦν, καὶ ζωντανεοῦν τὰ κλαριά.

Καὶ ἡ Μέρα χύνει τὸ λειωμένο ἀπ' τὴς ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου χρυσαφί της.

1918.

ΣΙΜΟΣ ΦΑΝΑΣ

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Ξεφύχισε τὸ δειλί.

Τ' ἀστέρι τὸ χρυσὸ βαθνὰ μέσα στὴ Λύση βουτᾶ βυσσινωπὸ, στέλνοντας δυὸ φιλάκια λάγνα, παθητικὰ, στὶς θάλασσες, στὰ δάση, στοὺς κήπους, στὰ βουνά.

Τὰ σύννεφα ροδίζουν. Κι ὁ ὀρίζοντας, ὠχρὸς, ἀρχίζει ν' ἀχνοτρέμῃ. Ἡ γῆς μαυρίζει σιγαλά, καὶ τὰ διαμάντια χρυσανάφτουν μακριὰ στὸν οὐρανὸ.

Τ' ἀνάλαφρο ἀεράκι πηδάει πεταχίῳ. Καὶ τὰ πουλιὰ ἀοχινοῦνε τραγούδια, βραδυνά, κ' ὑμνοῦνε μὲς στὰ δέντρα, στὰ κλώνια τὰ κροιστά, τὴ Φύση ποὺ μαγεύει μ' ὄνειρα ποθητά.

1918.

ΣΙΜΟΣ ΦΑΝΑΣ

ΤΑ ΕΒΡΑΪΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἑλληνιστὶ μετάφρασις τινων τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ κυρίων ὀνομάτων κατὰ τὸ τοῦ J. Ch. A. Heuse «Algemeines verdeutschendes und erklärendes Fremdwörterbuch,» 45 ἔκδοσις 1873, ἐν Ἀννοβέρῳ.

(συνέχεια)

9. Ἰώβ, Ijob, δεδιωγμένος. — Ἰωσίας, Hoschea, πατήρ. — Ἰάκωβος, Jakib, ἐπίγονος. — Ἰεχωβά, Ja+hawacg, αἰδῖος. — Ἰερεμίας, Jirme+jah, ὑπὸ Θεοῦ ὑψωθείς. — Ἰεριχώ, Jeriche, ἀναδυομένη. — Ἰεροβοάμ, Jarobeam, προστάτης τοῦ λαοῦ. — Ἰερουσαλήμ, Jerousch+schalem, πόλις ειρήνης. — Ἰησοῦς, q

Jeschua, σωτήρ. — Ἰωακείμ, Jeho+jakim, ὑπὸ Θεοῦ ἀνυψωθείς. — Ἰωήλ, Jo+el, οὐ Θεὸς ὁ Ἰεχωβά εἶναι. — Ἰωάννης, Jeho+chanan, Θεόδωρος. — Ἰσαάκ, Jis+chak, υἱὸς χαρᾶς. — Ἰωσήφ, Joseph, ἀφωσιωμένος. — Ἰούδας, Jehudah, ὑμνηθείς. — Ἰωνᾶς, Jonah, περιστερά. — Ἰουδήθ, Jehu+dith, ὁμολογητρία Θεοῦ. — Ἰάφεθ, Japhet, μᾶλλον διαδεδόμενος, ὁ ἑλληνικὸς Ἰαπετός, ὅθεν καὶ λαπεταὶ γλῶσσαι, ὡς ὠνόμισεν αὐτὰς ὁ Diestebach, πρῶτον δὲ παρ' ἡμῶν εἰσήγαγε τὸν ὄρον τοῦτον ὁ Γ. Ν. Χατζιδάκης. — Ἰσραήλ, Jisra+el, ἀγωνιστὴς Θεοῦ.

10. Κάιν, Kajin, κέρδος,

11. Λάζαρος, Lazarh, πτωχὸς, ἔλεεινός. — Λευῆς, Leve, πιστός. — Λεβιάθαν, Liwjathia, δράκων.

12. Μαγδαληνή, ἔθνικὸν τῆς πόλεως Μαγδαλά, Εὐαγγ. Ματθ. 15, 39, Migda+el, πύργος Θεοῦ. — Μαρία, Μαριάμ, Mirjan, Marjam, στρουφή, δεινὴ, γεομ herbe. — Μεσσίας, Maschiah, κηρυσμένος, Χριστός. — Ματθαῖος, Matthai, Mathan, Θεόδωρος. — Μιχαήλ, Mi+ka+el, τίς ὁ Θεός; — Μολόχ, Molech, βασιλεὺς. — Μελχισεδέκ, Malki+zedet, δίκσιος βασιλεὺς.

13. Νῶε, Noah, ἀνάπαυσι, σωτηρία. — Νισάν, Nisaj, μὴν ἀνοίξεως. — Ναούμ, Nahum, παρηγορητής. — Νάθαν, Nathan, ὑπὸ Θεοῦ δωρηθείς.

14. Οὐρίας, Urijjah, φλόξ.

15. Πάσχα, Pecha, Pachah, ἔλεος, εὐσπλαγχνία. — Παλαιστίνη, Plescheth, ἐπαινετὴ χώρα.

16. Ραββί, Rav, διδάσκαλε, Εὐαγγ. Ματθ. 23, 8, «ὕμεις δὲ μὴ κληθῆτε ραβδί, εἰς γὰρ ὑμῖν ἔστιν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός,» πολλαχοῦ δὲ ἀπαντᾷ ἡ μετάφρασις τοῦ ραββὶ διδάσκαλε, Εὐαγγ. Ματθ. 19, 17, «ὦ διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» 22 15, «οἴδαμεν διδάσκαλε, ὅτι ἀληθὴς εἶ,» Μαρκ. 9, 17, «διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱὸν μου πρὸς σέ, 33, «διδάσκαλε, εἶδομέν τινα ἐν τῷ ὄνόματι σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια,» 10, 17, «διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω, ἵνα ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω;» Λουκ. 3, 13, «διδάσκαλε, τί ποιήσωμεν;» — Ρακά, Raka, Εὐαγγ. Ματθ. 5, 12, «ὅς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ, οἶδ' ἂν εἴπῃ μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γένεσιν τοῦ πυρός, ρακά δὲ = οὐτιδανός. — Ραχήλ, Rachel, ὑπομονητικὴ. — Ραφαήλ, Rapha+el, ὁ Θεὸς ἐθεράπευσε. — Ρεβέκκα, Ribkah, ὄραία. — Ρεμφαί, Remphau, ἄστρον Πράξ 7, 43, «τὸ ἄστρον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ρεμφαί.» — Ρούθ, Routh, ἀξιοθέατος.

(ἀκολουθεῖ)

M. I. Κεφάλας.

ΤΥΠΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΚΕΩΣ

ΑΠΟ ΑΡΝΑΟΥΤ-ΚΙΟ-Ι· ΕΙΣ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

(Συνέχεια.)

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλέκος μετὰ τῆς κυρίας του εἶχε τοποθετηθῆ εἰς θέσιν ἀρκετὰ μεμακρυσμένην τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ἡ οἰκογένεια Νταῖ-Γιάγκου, καὶ τοῦτο, ὅπως μὴ δώσῃ ὑπονοίας. Τὴν Ἐλένην θὰ τὴν συνήντα οὕτως ἀργότερον, ὡς εἶχε προσυμφωνηθῆ μεταξύ των, ἐν τῷ νεκροταφείῳ.

Ἄφου οἱ φίλοι ἔφαγαν καὶ ἔρροφησαν ἀρκετὰ παραφάνια ἤρchiσαν τὰ τραγούδια. Σημειωτέον ὅτι ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς καλοὶ τραγουδισταί, καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀλέκος, ἀριστος μανετζῆς, καὶ δλίγον τι στιχογράφος.

Ἄμα ὡς ὁ τελευταῖος οὗτος εἶπε μερικὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, ὅπου τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὀμιλοῦν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά, ἤρchiσε σιγὰ σιγὰ νὰ μελαγχολῆ, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ μάτια του ἐπλημμύθησαν ἀπὸ δάκρυα. Οἱ φίλοι του ἐκπληκτοὶ καὶ ἀνήσυχτοι, τὸν ἠρώτησαν τί εἶχε, αὐτὸς ὅμως ἀπέφυγε νὰ τοῖς φανεώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς μετοβολῆς του ταύτης. Ἐπὶ τέλους βιασθεῖς

ὑπ' αὐτῶν και στενοχωρηθεῖς, τοῖς εἶπε, ἀφοῦ ἐξέφερε βαθὺν στεναγμὸν.

— Δὲν ξύρτε βρὲ παιδιὰ ἑσείς ἀπο ἀληθινὴ ἀνάπη γιὰ νὰ κιαλαβέτε τί ὑποφέρω ἰώρα αὐτὴ τῆ στιγμῆ ποῦ ξεύρω ὅτι τὸ κορίτσι μου εἶναι ἐδῶ στὰ ἴδια μέρος και ὁμως ἐγὼ κάθουμαι μακριὰ του σὰν κακωμένος, σὰν διωχμένος! Καὶ ἀνελύθη πάλιν εἰς δάκρυα!

— Μὰ, Ἀλέκο μου, τῷ παρετήρησαν οἱ φίλοι του, ἐοῦ θέλησες ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ βγῆ καμιὰ φασορία.

— Ὁ,τι βρέξῃ, ἄς κατεβάσῃ εἶπεν οὗτο μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὃν τῷ προσεκάλει ὁ ἔρωσ και ἡ μέθη. Πᾶμε νὰ κάσουμε ἐκεῖ κοντὰ, κι ἄς γίνῃ ὅ,τι γίῃ.

Οἱ φίλοι του, οἵτινες και αὐτοὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ σκεφθῶσι σοβαρότερον, πᾶμε ὅπου θέλεις, τῷ εἶπον, γιὰ τὸ χατήρι σου και σὴ φωνιὰ μπᾶνουμε!

Μετ' ὀλίγον τὰ τρία παλληκάρια, κατελάμβανον μίαν τράπεζαν, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχεν ὁ Γιάγκος μετὰ τῆς οἰογενείας του. Ἡ ἐμφάνισις των προεκάλεσε μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὴν Ἑλένην και ταραχὴν εἰς τὴν Ἀνάστω. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γιάγκον μετὰ τῆς μητρὸς του, οὗτοι δὲν ἀντελήφθησαν τίποτε, διότι τοὺς εἶχε σχεδὸν καταλάβει ὁ ὕπνος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν μία λατέρνα, παίζουσα ἕνα παθητικὸν Σμυρνοῦϊκο τραγοῦδι. Τόσο μόνον ἐχρησιάζετο ὁ Ἀλέκος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Ἀμέσως τὴν προσκαλεῖ και διατάσσει ἕνα κομπανιζμέντο διὰ μανέ. Μετ' ὀλίγον ἕνα ἄχ! βγαλμένον ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐρωτευμένης του ψυχῆς, ἐδέσποσε τοῦ πέριξ θεοῦβου. Καὶ ὁ Ἀλέκος ἤρξατο τραγοῦδῶν:

Ἀντίκου μου σὰν κάθεσαι, μὲ νοῦρι, μὲ καμᾶρι,
Σὰν Ἄγγελος μου φαίνεσαι, σὸς ἥλιος, σὰν φεγγάρι.

***

Ἀντίκου μου σὰν κάθεσαι, βασίλισσα, θεά μου,
Σταλάζεις ὁρόσο, βάλαμο, στήν ἄμοιρη καρδιά μου.

***

Βασίλισσα στήν ἔμορφιά, στή λάμψη και σὴ χάρι,
Τὰ κάλλη σου σκλαβώνουνε, τὸ κάθε παλληκάρι.

***

Τ' ἀφράτα σου τὰ μάγουλα, τὰ κοραλλένια χεῖλη,
Ἄγγελοι τὰ ζωγράφησαν, μὲ τὸ χρυσὸ κονδύλι.

***

Τὰ χεῖλη σου τὰ κόκκινα . . . . .

***

Τὸ τραγοῦδι διεκόπη ἀποτόμως ὑπὸ σκαμνίου ἐκτοξευθέντος κατὰ τοῦ Ἀλέκου ὃν ἐκτύπησεν εἰς τὸν πόδα, ἐνῶ ὡς μαινόμενος ὤμα κατ' αὐτοῦ ὁ Νταῆ-Γιάγκος μὲ ὑψωμένους τοὺς γρόνθους. Τί εἶχε συμβῆ;

Ὁ ἦχος τῆς λατέρας και τοῦ μανέ εἶχε βαθμηδὸν ἐκτινάξει τὴν νάρκην ἀφ' ἧς κατεῖχετο ὁ τελευταῖος οὗτος. Ἦνοιξεν ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀντελήφθη καλῶς τὴν πρὸ αὐτοῦ σκηνὴν και ἠγνόησε τὸ ἐλατήριον τὸ προκαλέσασα αὐτήν. Ταυτοχρόνως δὲ και ἡ γυνὴ του μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν τῆς, ἐπλησίασε πρὸν αὐτὸν και τῷ ἐψιθύρισε: Τὰ εἶδες τόρα; Δὲν σιάλεγα και δὲν τὰ πιστεύεις;

Τόσο μόνον ἐχρησιάζετο ὁ Νταῆ Γιάγκος διὰ νὰ ξεσπάσῃ. Ἀφρίζων ἐκ θυμοῦ διὰ τὴν γενομένην εἰς τὴν ὑπόληψιν του προσβολὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ πρῶτον ἐν σκαμνίον κατὰ τοῦ αὐθάδους και ἔπειτα ὄρησε κατ' ἐπάνω του, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν τιμωρίαν διὰ τῶν γροθίων του.

Ὁ Ἀλέκος ἠμύνετο μόνον. Δὲν ἤθελεν, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του, νὰ κτυλήσῃ τὸν ἀδελφόν τῆς, ὃν αὐτὴ και ὡς πατέρα τῆς ἐσέβετο. Οἱ φίλοι του ὁμως δὲν εἶχον τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ σεβασθῶσι τὸν Νταῆ-Γιάγκον. Γροθιά δέ τις, ἀστοχήσασα τοῦ σκοποῦ τῆς και προσβαλοῦσα τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐνῶ προ-

σεπάθει οὗτος ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ἀλέκον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ τιμωροῦ του, ἐχρησίμωσεν ὡς σπινθὴρ διὰ τὴν γενικὴν σύρραξιν. Καὶ τότε ἤρξατο τὸ ξυλοβορόντημι μεταξὺ τοῦ Νταῆ ἀφ' ἑνός, και τῶν δύο φίλων τοῦ Ἀλέκου ἀφ' ἑτέρου, ἐνῶ ὀλίγον παρέκει, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς παρατάξεως, νὰ ποῦμε, ἡ μὲν Ἀνάστω ὑφίστατο νευρικὴν κρίσιν, ἡ Ἑλένη ἐπιποθύμησε, τῆς Χ' Κατήγκος ἐστράβωσε ὁ τσεῖνές, τὰ δὲ παιδιὰ ἔκλαιον γοερὰ τῇ φωνῇ και ἐφώναζον « Ποτ-ράκι μου. »

Εὐτυχῶς ἐπεμβᾶσα ἡ ἀστυνομία διεχώρησε τοὺς μαχομένους και ἀπήγαγεν αὐτοὺς ὅπου δεῖ, ἐνῶ αἱ παρ' ἰχυοῦσαι ξένοι γυναῖκες ἐπεριποιοῦντο και καθυσήχασον τὰς παθούσας.

Τέλος ἀφοῦ εἰς μάτην μέχρως ἐσπέρως περιέμενεν ἡ οἰκογένεια τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς και εἶδεν ὅτι ἐπλησίαζε πλέον νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἠναγκάσθη νὰ τὸ πᾶρ' ἀπόφασιν και ἀφοῦ πληρώσῃ τὸν καφετζὴν διὰ τε τὴν περιποίησιν και τὰ σπασμένα, βαρῶν βαρῶν και ἐν κλαυθμοῖς και ὀδυρμῶς ἐξεκίνησε διὰ τὸ Ἀρναούτικοι.

« Πᾶν ὅ,τι καλῶς τελειώνει, εἶναι καλόν » λέγει ἐν γαλλικὸν ρητόν, ὅπερ εἰς τὴν περίστασιν, ἡ κατωτέρω ἀναφερόμεν, ἐφηροδόθη τελείως.

Εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν ὅπου οἱ τέσσαρες ἡρώες μας ὠδηγήθησαν, μετὰ κροχέρον ἀνάκρισιν ἐφυλακίσθησαν διὰ τὰ περαιτέρω.

Μέχρως ἐσπέρως ἦσαν οὗτοι πλήρεις ταραχῆς και συγκοινησεως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅπερ προεκάλεσε τὴν φυλάκισιν των. Ἡ ἐπελθοῦσα ὁμως νῦξ ἐπανεφέρθη εἰς τὴν θέσιν των τὰ τραγμένα γεῖρά των και τοῖς παρέσχε ποιάν τινα ἡσυχίαν. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔφερε πληγὴν τινα, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἀμυγῶν και ἑλαφρῶν οἰδημάτων.

Τὸ πρῶτον ἕκαστος ἐκ τῶν τεσσάρων φυλακισμένων ἤρχισε νὰ σκέπτεται τὴν θέσιν του. Ἐξ ὧν ὁμως ὁ περισσότερον δυστυχὴς ἦτο ὁ Ἀλέκος, ὅστις συναισθανόμενος τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός του ἦτο βυθισμένος εἰς μεγάλην μελαγχολίαν και, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκλαιε σιωπηλῶς. Οἱ φίλοι του, λησμονοῦντες πρὸς στιγμὴν τὸ ἰδικόν των δυστύχημα, προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὀλίγον μικρὰν τῶν τριῶν φίλων εἰς γωνίαν τινα τῆς φυλακῆς ἐκαθηθεὶ ὁ Νταῆ-Γιάγκος και ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις. Κατὰ βάθος ὁμως δὲν ἦτο μεταμελημένος δι' ὅ,τι εἶχε κίμει. Διότι ἐφρόνει ὅτι αὐτὸ τὸν ὑπηγόρευε τὸ πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν του ὑπόληψιν καθήκον του. Ἐλυπεῖτο μόνον δι' ἐν πρᾶγμα, τὸ ὅτι δηλ. ἡ φορὰ τοῦ καυγᾶ τὸν ἔκαμε νὰ πιασθῇ και μὲ τοὺς δύο ἄλλους, οἵτινες ἦσαν ἀρκετὰ σχετικοὶ του και μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε πολλακίς συνενθυμήσει ἐν τῷ καπηλείῳ.

Οἱ ὀλιγώτεροι λυπημένοι ἐκ τῶν τεσσάρων ἡρώων μας ἦσαν οἱ δύο φίλοι τοῦ Ἀλέκου, οἵτινες και δὲν ἠθάνοντο οὐδὲν βαρὸς εἰς τὴν συνείδησιν των. Ἠρχισαν μάλιστα σιγὰ σιγὰ νὰ ἐπανακτώσι τὴν εὐθυμίαν των και νὰ σκέπτονται ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ συνδιελλαγῶσιν ἐπὶ τέλος μετὰ τοῦ Νταῆ-Γιάγκου, ἀφοῦ ὁ ἔρῳεθ, συνεδέοντό και δια ποιᾶς τινοσ φίλιας μετ' αὐτοῦ. Ὁ ἕτερος μάλιστα ἐξ ὧν, ὁ Τζώρτζης, τολμηρὸς και ὀλίγον τι ῳμαντικὸς νέος, ἐσκέφθη και κάτι τι καλύτερον ὅπερ και ἔσπευσε ν' ἀνακοινώσῃ τῷ φίλῳ του.

— Δὲν σοῦ φαίνεται βρὲ Νίκο, τῷ εἶπε, ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα πολὺ εὐμορφο τέλος; Τί λες; τὰ καταφέρουμε; ὅλο τὸ χωριὸ θὰ μᾶς πῆ μπράβο!

— Σὰν τί πρᾶμα βρὲ Τζώρτζη;

— Νά! δὲν μποροῦμε ἀραγε ἅμα ἀγαπήσουμε μὲ τὸν Γιάγκο νὰ τὸν φιλιώσουμε και μὲ τὸν Ἀλέκο και νὰ τὸν πύρουμε τὸ λόγο του πῶς θὰ τοῦ δώσῃ τὴν Ἑλένη; Μιὰ ποῦ γέννηκε τόσο ταβατοῦρι, καλὸ εἶναι νὰ τελειώσῃ ἔτσι εὐχάριστα τὸ πρᾶμα γιὰ νὰ μὴ ρεζιλευτῇ και τὸ κορίτσι.

— Μὰ νὰ τὸ διοῦμε θὰ τὸ παραδεχτῇ ὁ Νταῆς;

— Θὰ παρακαλέσῃ μάλιστα. Τί, καλύτερο γαρβῶθ θὰ κάμῃ; Μόνον πρέπει πρῶτα νὰ ρωτήσουμε και τὸν Ἀλέκο.

‘Ο ‘Αλέκος εις ὃν ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιον τοῦτο τῶν φίλων του, ἔκλαιε ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Μετὰ μίαν περίου ὥραν ὅλα ἦσαν μέλι καὶ γάλα. ‘Ο Γιάγκος παρ’ ὅλον τὸ φίλον αὐτοῦ εἶχε καλὴ καρδίαν καὶ δὲν ἤσχησε νὰ συνδιαλλαγῇ τελείως μετὰ τῶν τριῶν φίλων. ‘Οταν δέ, διὰ τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Τζώριτζι καὶ τοῦ Νίκου ἐπέιοθη περὶ τῆς ἀγνότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν προθέσεων τοῦ ‘Αλέκου καὶ ἐοκέφθη ὅτι οὗτος, ὡς ἐργατικὸς καὶ ἰμῖος νέος ποῦ ἦτο, δὲν θὰ ἦτο ἀκατάλληλος διὰ τὴν ‘Ελένην, ἀνευ πολλῶν ἐνδοιασμῶν, συγκατετέθη εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν δύο νέων.

— ‘Αἴτε πάλε! μὲ καταφέρατε, εἶπε. ‘Ελα ‘Αλέκο, πάρτηνα, χαλάλι σου! Καὶ ὁ Θεὸς να σὰς δίνη τὰ καλὰ τοῦ ‘Αβραάμ.

‘Ο ‘Αλέκος κλαίων ἐκ χαρᾶς τὸν περιεπύχθη καὶ κατησπάζετο τὰς χεῖράς του ἐνῶ καὶ ὁ Γιάγκος συγκινηθεὶς ἐπίσης, ἀπέμασσε τὰ δάκρυά του.

Ἦδη τὸ μόνον ζήτημα ἦτο πότε θὰ ἐξήρχοντο τῆς φυλακῆς διὰ νὰ ἐορτάσωσι τὸ χαρμόσυνον γεγονός. Εὐτυχῶς, ἡ ποινὴ τῶν τεσσάρων φίλων μας, κατόπιν μάλιστα τῶν ἐπανειλημμένων δηλώσεων ταν ὅτι ἐπῆλθε μετὰ τὴν πλήρη συνδιαλλαγὴν καὶ ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο νιαβιτζῆς, περιορίσθη μόνον εἰς διήμερον κάθειρξιν. Κατὰ συνέπειαν, τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀπελύθησαν οὗτοι τῆς φυλακῆς καὶ ἔλθοσαν τὴν πρὸς τὸ τεμπλόν των προάστειον ἄγουσαν.

Ἦτο ἤδη ἡ ὀγδόη μ. μ. Γενικὴ κατῆφεια ἐπεκράτει εἰς τὸ σπίτι τοῦ Νταῖ Γιάγκου, ὡς ἐκ τῆς μὴ εἰσέτι ἐπαύσεως τοῦ φυλακισθέντος ἰκοδοσπότου.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σοῦ ἰκάθηοντο περίλυποι καὶ σκεπτικοὶ ἡ ‘Ανάστω μετὰ τῆς πενθερᾶς τῆς ἀνταλλάσσουσαι πότε πότε λέξεις τιὸς πρὸς ἀλληλοπαρηγορίαν. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σοῦ καὶ πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ ποροθύρου, ἐκάθητο ἡ ‘Ελένη βλέπουσα διορκῶς ἔξω, ἀπεροσφιμένη οὕτως εἶπεῖν ἰπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προσδοκίης τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπαύσεως τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἦ δυοτυχῆς νέα, συνηθάνετο πλήρως ὅλον τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, ἣν ὑπέειχεν διὰ τὸ ἐπιτῆθον δυστήρημα καὶ διορκῶς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Εἰς τοῦτο συντίθεσαν καὶ τὰ ὅσα εἶχεν ἤδη ἀκούσει ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐκ τῶν ἰνφίς τῆς, χωρὶς μάλιστα τὴν φεράν ταύτην νὰ ἔχη καὶ τὴν ἰνφίαν τῆς μητρὸς τῆς.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, συσπειρωμένα εἰς ἑνὴν γωνίαν, ἐκάθηον τὰ παιδιὰ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, σιωπηλὰ καὶ περιλύτα. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠρώτων μετὰ κλαυθμηροῦ ὕφους, πότε ἐπὶ τέλους θὰ ἤρχετο ὁ μομπᾶς.

Ἐξαφνα ἡ ‘Ελένη, ἣτις εἶχε τετομένον τὸ εἶς εἰς πάντα ἔξωθεν θόρουσον, ἐκινάθη ἀποτοίμως. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Γιάγκου καὶ τοῦ ‘Αλέκου. Μετὰ ἰνας στιγμὰς καθ’ ὅς ἐλαι αἱ αἰσθήσεις εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὴν ἀκοήν τῆς, ἦχος ἄσματος, ἀδομένου ἐν χαρᾷ ὑπὸ τῶν τεσσάρων φίλων, προσέβαλε τὰ ὄτια τῆς. Ἐξάλλος τότε ἐκ χαρᾶς, «ἐρχονται» ἔκραξε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα ἀκλειθυμένη ἐφ’ ὧν ἴων ἐν τῇ οἰκίᾳ σπυρόντιαν ἐν φαλαῖς καὶ ἀλογομοῖς νὰ ὑποδεθῆσιν τὸν μετὰ ἰόσης ἀγωνίας ἀγαμενόμενον οἰκογενειάρχην.

Μετ’ ὀλίγον ἐκ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἐπρόβηλε κατὰ πρῶτον... μίαν λατέρνα παίζουσα φουδρόν τι ἄσμο. Ταύτην ἤκολούθησαν ἀλληλοκρατούμενοι ἐκ τῆς δοῦδος ὁ Νταῖ Γιάγκος μετὰ τοῦ ‘Αλέκου καὶ εἰπόντι ὁ Τζώριτζι μετὰ τοῦ Νίκου, κρατούμενοι ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἄπαντες εἶχον κορχμένα τὰ πιάνα ἐνῶ τὰ πρόσωπά των ποροσιάζον ζῆσαν εἰκόνα τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρᾶς.

— Γιάσου, ‘Ανάστω μου ἐφώνησεν, ὁ Γιάγκος ἅμα ὡς εἶδε τὴν γυναῖκά του, ἔλ... νὰ μὰς κερᾶσης. Καὶ οὐ ‘Ελένη μου, ἔλα νὰ χαιρετήσης τὸν ἀρρεβανιστικὸν σου! Μὲ γιὰ σου μὲ χαρὰ σου καὶ μὲ τὴν εὐκὴ τῆς μάννας μας!

Ἦ ‘Ελένη δὲν ἠδύτατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ ὄτιά τῆς. Κλοίσσο καὶ γελᾶσα συνάμα, ἐερίθη εἰς τὰς

ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, κατασποζομένη αὐτὸν. Ἦ ‘Ανάστω καὶ οὕτῃ ἔκλαιεν ἐκ συγκινήσεως. Ἄπασα ἡ ἐναντίον τῆς ἀνδραδέλφης τῆς ἔχθρα εἶχεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐξατμισθῆ πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς ἐκεῖνον γεγονότος.

Τῆς Χ’ Κατήγκως ὁ τσεῖνὲς εἶχε στραβάσει πάλιν ἐκ χαρᾶς ὅμως τὴν φεράν ταύτην.

Ἦ ὅλη ἡ γειτονεὶα εἶχε συρρεύσει πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Νταῖ Γιάγκου. Ἄπαντες συνέχαιρον τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ «καλῶς ὄρισαι, φῶς σιὰ μάτια σας» ἔπαιρναν κ’ ἔδιναν.

Ἦν τῷ μεταξὺ ἡ ‘Ανάστω ἔφερε ρακὶ καὶ ἐκέρνα ἀνεξαιρέτως ὅλους, ἐνῶ ἡ λατέρνα ἤλλαξε διορκῶς σκοπούς.

— Γιὰ σας γειτόνοι, ἐφώνησε μετ’ ὀλίγον ὁ Νταῖ Γιάγκος Ἀπόψα ἐλάτε νὰ τὸ κορώσοιτε! Ἦυσία νὰ πάντα! Καὶ τὴν ἐρχομένη Κυριακῇ, ἀν θέλῃ ὁ Θεός, ἦσοσι εἰλοι προσκαλεσμένοι σιὴν ἀρρεβᾶνα τῆς ‘Ελένης μας, μὲ τὸν ‘Αλέκο. Ἀνάστω μου, κέρνα τὰ παιδιὰ καὶ καλὴ σου λευτεριά.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, τῶν Μυροφόρων, ἐν τῷ πατριαρχικῷ οἴκῳ τοῦ Νταῖ Γιάγκου, ἐτελοῦντο οἱ ἀρρεβᾶνες τῶν δύο νέων.

Τὸ μισὸ Μέγα-Ρεῦμα ἦτο προσκεκλημένο. Ὡς τὸ πρῶν, τσουμποῦσι, χορὸς καὶ τραγοῦδι.

Εἰς τὸ ἀγαπημένο ζευγαράκι, εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς, ταχεῖαν τὴν στέψιν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Ν. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΕΔΜ. ΡΟΣΤΑΝ

Σ Υ Ρ Ι Ν Ο Δ Ε Μ Π Ε Ρ Ζ Ε Ρ Α Κ

(Συνέχεια)

Ραγκενῶ.

Βεβαίως, δὲν πιστεύω, Πῶς τὴν εἰκόνα του ποιεῖ θὰ μὰς τὴν ζωγραφίση Ὁ σοβαρὸς ζωγράφος μας, ὁ δὲ Σαμπιῖν. Ἄλλ’ ὅμως Παράδοξος, ἀλλόκοτος, περίεργος, στείσις, Θὰ ἐχοροίμενε, φρονῶ, ὡς ὁ μαχαῖρ βγάλτης Ὁ πιὸ τρελ’ ὡς σιὸν Ἰάκωβον Καλότ, τὸν μακαρίτην, Διὰ τὰς προσωπίδας του. Καπέλλο μὲ λοφίον Τριπλοῦν, σωκάρδι μ’ ἔξ πτερά,καπότο,ποῦ ἀπὸ πίσω Μ’ ἐπισημότητα πολλὴν ἡ σπάθη του σηκόνει, Καθ’ ὡς αὐθάδους κέκορα εὐὰ πῦ κομαρώνει, Ἄπ’ ὅλους δὲ τοὺς Ἄρτομπᾶν πιὸ γανθός,ποῦ ἡ Γα- Ἦτο καὶ θᾶναι πάντι τε ἡ ἔακουσμένη μάνα, [σκόνη Σὰν φράουλ’ ἀρλεμινική, τὸν βλέπεις νὰ προβάλλη Μιὰ τέτοια μύτη! Ἄ! κύριοι, τί μύτη ἐκεῖνη ἡ μύτη! Στὸν δρόμο δὲν μπορεῖς νὰ δῆς μιὰ τέτοια προσωπίδα Χωρὶς νὰ κρᾶξῃς! «Ἄ! μ’ αὐτὴ μοιάζει σὰν προ- βωκίδα!»

Ἦπειτα λὲς χαμογελῶν: «Θὰ τὴν πετάξῃ...» Ἄλλ’ Ὁ κύριος δὲ Μπερζεράκ δὲν τὴν πετάξ ποτέ του. [ἄμως

Δεμπρέτ (σειῶν τὴν κεφαλὴν.) Τὴν φέρει—κι’ ὅποιος τὴν θωρεῖ τὸνε καταξοσχίζει.

Ραγκενῶ (ὑπερηφάνως.) Τὸ ξίφος του εἶνε τὸ μισὸ τοῦ φαλλιδιοῦ τῆς Μοίρας.

Ἄ’ μαρκήσιος (ὑψῶν τοὺς ὤμους.) Δὲν θάλλῃ!

Ραγκενῶ. Θάλλῃ! Στοιχίμα σὰς βάζω ἕνα ὀρνίθι Κατὰ τὸν Ραγκενῶ!

Ὁ μαρκήσιος. Δεκτόν!

(Ψίθυροι θαυμασμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Ροξάνη ἐνεφανίσθη ἐν τῷ θεωρείῳ τῆς. Κάθηται εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἡ ἀκόλουθός τῆς εἰς τὸ βάθος. Ὁ Χριστιανὸς ἀπασχολούμενος νὰ πληρώσῃ τὴν πράξια· δὲν παρατηρεῖ).

Β' μαρκήσιος. Ἄ! κύριοι! ἄλλ' εἶναι Ὑπερβαλλόντως θελκτικὴ!

Α' μαρκήσιος. Ροδάκινο ποῦ εἶναι Χερμόγελο στὴ φερούλα!

Β' μαρκήσιος. Κ' εἶνε δροσάτη τόσον, Ποῦ πὶδ κοντά τῆς θ' ἀρπαξες συνάχι στὴν καρδιά σου.

Χριστιανός (ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, παρατηρεῖ τὴν Ροξάνην, καὶ ἀρπάζων ζαηρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Λινιέρ.)
Αὐτὴ εἶνε!

Λινιέρ (παρατηρῶν). Ἄ! εἶνε αὐτή;
Χριστιανός. Πές γρήγορα! φοβοῦμαι.

Λινιέρ (πίναν βραδέως τὸ ριβεσάλτον του).
Εἶν' ἡ Μαγδαληνὴ Ρομπέν μ' ἰκόνυμον Ροξάνη — Κομφουομένη φῖνα.

Χριστιανός. Φεῦ!
Λινιέρ. Εἶν' ὄρφανή· ἐλευθέρα.

Ξαδέλφη τοῦ δὲ Συρανό — ποῦ ὁμιλοῦσαν τόρα...

(Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἰς κύριος κομφότατος, μὲ τὴν κυανὴν ταινίαν χιαστί, εἰσέρχεται εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ ὄρθιος συνομιλεῖ μετὰ τῆς Ροξάνης).

Χριστιανός (ἀσχιρῶν)
Ποῖος εἶν' ὁ ἄνθρωπος αὐτός;...

Λινιέρ (δοσις ἀρχίζει νὰ μυσθῆ, κλείων τὸν ὀφθαλμόν.
Χέ! Χέ! κόμης δὲ Γκύσης.

Ἐρωτευμένος μὲ αὐτὴν. Ἄλλὰ ὑπανδρευμένος
Μὲ τοῦ Ἀρμάνδου Ρισελιὰ τὴν ἀνεψιά. Σκοπεύει
Μὲ κάποιον ὑποκόμητα Βολβέρτ νὰ τὴν νυμφεύσῃ,
Ἐλεεινὸν καὶ... πρόθυμον. Αὐτὴ δὲν ἰσορροφεί,
Ἄλλ' εἶν' ὁ κόμης ἰσχυρός, καὶ νὰ καταδιώξῃ
Μπορεῖ εὐκόλως μιὰν ἀοιτήν. Τὸν ὑπεύθυνον σκοπὸν του
Τὸν ἀπε-άλυψ' ἄλλως τε σὲνα μὲρὸ τραγῶδι,
Ποῦ... χα! θὰ πνέει μένεα! — Τὸ τέλος του πρὸ
Ἦτο τσουχτιό... Ἀκούσατε...

(Ἐγείρεται παρὰ πίων, μὲ τὸ ποιήριον ἕψητ' ἄ, εἰσιμος νὰ ψαλλῇ).
Χριστιανός. Ἄ! ὄχι! Καληνύχτα.

Λινιέρ. Γιὰ ποῦ;
Χριστιανός. Τὸν Κύριον Βολβέρτ νὰ βρῶ.

Λινιέρ. Προφυλοχθῆτε!
Θὰ σὰς φονεύσῃ!

(Δεικνύει εἰς αὐτὸν δια τοῦ νεύματος τὴν Ροξάνην.)
Μείνετε. Σὰς βλέπουν.

Χριστιανός. Εἶν' ἀλήθεια.
(Μένει ἐν ἑκατάσει. Ὁ ὄμιλος τῶν νυκτοκλεπτῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης βλέπων αὐτὸν χαίνοντα, τὸν πλησιάζει).

Λινιέρ. Ἐγὼ ἀναχωρῶ. Διψῶ. Καὶ θὰ μὲ περιμένουν
Εἰς τίς ταβέρνες.
(Ἐξέρχεται παραπαίων.)

Δεμπρέτ (δοσις ἔκομε τὸν γέρον τῆς αἰθεύσης, ἐπιτρέχεται πρὸς τὸν Ραγκειῶ μὲ φωνὴν ἥσυχον.)
Πουθενά ὁ Συρανό.

Ραγκειῶ (δυσπίστως) Ἐν τούτοις...
Δεμπρέτ. Ἐλπίζω τα προγράμματα δὲν ἔχει δεῖ.

Ἡ πλατεῖα. Ἀρχίστε!
Ἀρχίστε!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνθρωποι ἐκτός τοῦ Λινιέρ, Ἀὐ Γκύσης, Βολβέρτ. Ἐπειτα Μον-φλερῶ.

Εἰς μικρήσιος (βλέπων τὸν δὲ Γκύσην, δοσις κατέρχεται τοῦ θεωρείου τῆς Ροξάνης καὶ διασχίζει τὴν πλατεῖαν, περιστοιχισμένος εὐλοβῶς ὑπὸ κυρίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ὑποκόμης δὲ Βολβέρτ.

Κύτταξε αὐτὴν ποῦ ὁ δὲ Γκύσης ἔχει!

Ἐτερος. Πούφ! Τί Γασκῶνος!
Ὁ Πρώτος. Εὐστροφος καὶ ψύχραιμος Γασκῶνος

Ποῦ ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν εὐκόλως. Πίστευσέ με
Ἄς χαιρετίσωμεν αὐτόν!

(Πηγαίνουν πρὸς τὸν δὲ Γκύσην).

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΝΤΕΡΒΙΣΙΔΕΣ

Στὸν Καθηγητὴ μου κ. Τζανῆ Σ. Παπαδόπουλο.

Ὁ σεβαστοὶ ντερβίσηδες μὲ τὰ χιονῶτα γένεια
καὶ τοὺς μακροὺς τζουμπέδες σας νὰ μικρὰ μαλλιά σας
σάν, μὲ τὸ βλέμμα ἀπόκοσμο, βουτῆτε σὶὰ παλιά σας
σ' ὄνειρα! ἀπροσέλεαστα τοῦ τότε χρυσοφένια.

Ρωτιέμαι ἂν ξανοβρίσκετε μητέρα καὶ οἰκογένεια
καὶ ὄσες στιγμὲς περάσατε σὶὰ φτωχικὰ χαλιά σας
μὲ κάποιον ἡδονόπαθ' ν' ἰδῆτε στὴν ἀγκαλιά σας,
κάποια ἰδῆτε π' ἀφήκε σας ντερβίσεις δίχως ἔννοια...

Ἡ ἡπὸς — ἀσυγκίνητοι στῆς νύκτες σας τὴ μπόρα,
θωρῶντας πίσω ξεροσιὰ — κ' ἔμπρὸς τὸν τόφο τόρα,
βουτῆτε στὴν ὀνειρωτικὴν ἀπελπισιὰ π' ἀφήνει.

κάθ' εὐκοιρία ἀγύριστα χαμένη ἀπ' ἔδῳ κάτου
κ' οἰσθάνεσθε ἰκρά τι ἀνὴ — βουβὴ πίκρα θανάτου,
γιὰ κείνο ποῦ δὲν ἔγινε — πού δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ;

Χρῆστια I. Α.

ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπειδὴ τὸν δὲ δυστυχῶς διαχειριστοῦ τοῦ «Κόσμου» ἦν Δωρίδα καὶ τοῦ κ. Χρ. Δαδῖκα ἀποσυρομένου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Κόσμου» παρακαλοῦνται οἱ κ. Συνδρομητὰς ἕως διὰ τὰς πληρωμὰς τῶν συνδρομῶν καὶ ἐν γένει διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὸν «Κόσμον» ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν Δ. Π. Δαμασκηνόν.

Ἄν ἀποδείξεις τῶν συνδρομῶν θὰ ὑπογράφονται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἢ διαχειριστοῦ τοῦ «Κόσμου» Κου Μ. Καλυπτοῦλον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμολογουμένως παρετηρήθησαν ἕως τε τὴν διαχείρησιν καὶ διεκπεραίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μερικὰ ἀνωμαλῖα παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομητὰς, ὅπως πᾶσαν τοιαύτην παρὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἢ ἄλλο σχετικὸν παράπονον ἀναγγείλωσιν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Κόσμου» πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομητὰς, ὅσοι δὲν κατέβαλον εἰσέτι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν, ὁποστέλλωσιν αὐτὰς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Κόσμου»

ΓΑΛΑΤΑ ΜΠΕΡΕΚΕΤ ΧΑΝ ΑΡ. 6

ὅπου καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ.

Πιστεύομεν ὅτι κατὰ τὴν ἰεὴν περίοδον ὁ «Κόσμος» μεταταρρευθὲς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀπέψων θὰ καταστῇ προσφιλέστερος ἔτι εἰς τοὺς ἀξιότιμος συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του· χωρὶς δὲ νὰ ἀξήθη τὸ τίμημα τῶν συνδρομῶν λόγῳ τῆς ἀκριβείας τοῦ χαρτίου καὶ τῆς ἐκτυπώσεως πρὸς τὸ παρὸν ἕκαστος ἀριθμὸς θὰ τιμᾶται ἀντὶ γροσίων 5.